



ပြသန်းတင်

မတ္တရင်း

ဒေါ်ခို
၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အခန်း (၁)

ကလေးဘဝ

‘ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း လေလေ၊ ကြေကွဲစရာတွေ ဝန်းရံလေလေ ဖြစ်
သည်’

(စကားပုံတစ်ခု)

မိုးတဖွဲဖွဲရွာသော နေ့တစ်နေ့၊ ဆိတ်သုဉ်းသော ဘုရားဝတ်ကျောင်း
ထောင့်တစ်ထောင့်၊ ရွံ့စေးမြေ ၊ ခေါင်းတစ်လုံး၊ ခေါင်းအဖုံးပေါ်တွင် ဖား
နှစ်ကောင်၊ သူ့အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ ဂေါ်ကီ၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှ
တ်မိသည် မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်လေသည် ။

အကယ်၍ သူ့အဘွားကသာ ဤအကြောင်းကို ပြန်၍ မပြောခဲ့ပါလျှင်
င် ဂေါ်ကီသည် သူ့အဖေ၏ အဖြစ်သနစ်ကို စိုးစဉ်းမျှ လောက်ကိုပင် သေ
သည့်တိုင်အောင်ပင် သိချင်မှ သိသွားပေတော့မည်။ သူသည်
ရုရှားလူမျိုးစစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ စာရွက်စာတမ်းများ သို့မဟုတ် စာ
များ နှင့် သူ၏ ရုပ်ပုံကားချပ် တစ်ခုတလေမျှပင် မကျန်ရစ်ခဲ့ဘဲ လူ့ဘဝ
မှ အစတုန်း ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ။

သူ့အဖေ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဘွားအေက ပြောပြပြီးသည့်အ
ဆုံးတွင် အော်လိုရှာသည် နောက်ဆုံးပိတ် နိဂုံးကမ္မတ်တစ်ရပ်ကို တွေး
လိုက်မိလေသည် ။ ထိုနိဂုံးကား ကလေးများ သည် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းမှု

ဒဏ်ကို မွေးဖွားလာရသည် ဟူ၍ ပင်တည်း။ အော်လိုရာ ဘဝသည် သူ့
အဖေဘက်မှ တော်စပ်သည့် အဘိုးဖြစ်သူ ဗာစီလီကာရီရှင်ကြောင့် စိတ်
ညစ်ညူးဖွယ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေသည် ။ သူ့အဖေ၏ ဘဝသည် သူ့
အဖေ၏ ဘက်မှ တော်စပ်သော အဘိုး ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်ကြောင့် စိ
တ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စရာ အဖြစ်နှင့် ကြုံရလေသည် ။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကြောက်စရာ
ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည် ။

သူသည် စစ်တပ်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး အရာရှိ အ
ဆင့်အတန်းကို ရခဲ့လေသည် ။ သို့ရာတွင် လက်အောက်ငယ်သားများ
ကို ဆက်ဆံပြုမူပုံမှာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်လှသဖြင့် စစ်တပ်မှ ထုတ်ပ
ယ်ကာ ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ နယ်နှင်ခံရလေသည် ။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်သည် ကြောက်စရာ ကြမ်းကြုတ်မှုများကို အ
မှန်တကယ် ကျူးလွန်၍ အပြစ်ရှိသော်လည်း
လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ်တွင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်စွာ ပြုမူခြ
င်းသည် အရာရှိတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိ
တစ်ရပ်ဟု ယူဆနေသည့် အချိန်တွင် စစ်တပ်ထဲဝင်ရောက် အမှုထမ်းမိ
သည့်အတွက် ရာထူးတိုးလာသည် ဆိုက ပို၍ ဖြစ်နိုင်လေသည် ။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်မှာ လက်အောက်ငယ်သားများကို စိတ်ထင်တို
င်း ဖိနှိပ်သည့် အာဏာမရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သန္ဓေပါ စိတ်ယုတ်စိ
တ်မာ ဟူသမျှကို သူ၏ သားဖြစ်သူ ဂေါ်ကီ၏ အဖေ မက္ကဇင်းအပေါ်တွင်
အိတ်သွန်ဖာမှောက် လောင်းချ လိုက်လေတော့သည် ။

မက္ကဇင်းသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ အိမ်မှ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့လေသ
ည် ။ ထွက်ပြေးသည့်အခါတိုင်း စစ်သားအိုကြီးသည် ခွေးတွေနှင့် နော

က်မှ လိုက်ဖမ်းကာ ရိုက်နှက်ပြီး တစ်လက်မမှ အရွေ့မခံဘဲ ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် ချုပ်ထားတတ်သည် ။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ် ကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် ဂေါ်ကီ၏ အဖေ မ က္ကဇင်းသည် နေရင်း ဇာတိဒေသကို စွန့်ခွာကာ ဆိုက်ဗေးရီးယားတစ်ခွင် ပြုစင်အောင် လှည့်လည်ခဲ့ပြီးနောက် ဗေါလ်ဂါမြစ်ပေါ်ရှိ နနီနိုရောဒ်မြို့သို့ ရောက် လာလေသည် ။ ဤတွင် သူသည် သေတ္တာစပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ကာ သေတ္တာစပ်နည်း ထိုင်ခုံချုပ်နည်း ကန့်လန့်ကာ ချုပ်နည်းတို့ ကို သင်ယူခဲ့လေသည် ။

ဆိုင်မှာ ကာရှီရင် ဆိုသော လူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် ဆေးဆိုး ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည် ။ သူ၏ သမီးသည် နောက်များ မကြာမီတွင် မက္ကဇင်းပက်ရှ်ကော့ဗ်၏ အိမ်သူ ဇနီးဖြစ် လာလေသည် ။

လက်ထပ်ပြီးနောက် မက္ကဇင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် ကာရှီရင်တို့ အိမ်သားများ နှင့် အတူနေထိုင်လေသည် ။ နနီနိုရောဒ်မြို့ရှိ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လှသော လမ်းတစ်လမ်းရှိ အောက်တန်းလူလတ်တန်းစားတို့ ၏ ရုရှား ဆန်ဆန် အိမ်ငယ်ကလေး တွင် ၁၇၉၆ ခုနှစ်၌ ပက်ရှ်ကော့တွင် သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်ခဲ့လေသည် ။ နောက်တွင် သူ့မိဘများက သူ့ကို အယ်လက္ကဇီဟု အမည်မှ ညွှဲခဲ့လေသည် ။ အခြားသူများကမူ အော်လိုရှာဟု လည်း သိခဲ့ကြလေသည် ။

‘ကျွန်ုပ် ၏ ကလေးဘဝ’ အမည်ရှိ စာအုပ်တွင် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ အဖေ အကြောင်းကို စာမျက်နှာ အနည်းငယ်မျှသာ ဦးစားပေး၍ ရေးသားထားလေသည် ။ သို့ရာတွင် ဤမျှသာ စာမျက်နှာကို ဖတ်ရုံမျှဖြင့် မက္ကဇင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် မည်မျှတော်ဖြောင့်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အဘယ်ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့အဖေ၏ အမည်ကို ကလောင်နာမည်

အဖြစ် ယူခဲ့ကြောင်းကို သညာသိဖြင့် သိလာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အနာဂတ် စာရေးဆရာကြီး၏ ဖခင် မက္ကဇင်းဆဗ္ဗတီဗစ်ချ်သည် သန်တုန်း မြန်တုန်း အရွယ်တွင် ယုန်သူငယ်ကဲ့သို့ ကွပ်ကွဲကြပ်မတ်ခြင်းခံရကာ ပြစ်ဒဏ် မကင်းသော စစ်သားကဲ့သို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည် ။ သို့တိုင်အောင် သူသည် လောက လူ့ဘုံကို သက်ညှာ ခွင့်လွှတ်တတ်သော အပြုံးဖြင့် မျက်နှာမူခဲ့ပေသေးသည် ။

သို့သော်လည်း ကာရှီရင် အိမ်သားများမှာ အလွန်အမင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် နေရာတွင် ဆဗ္ဗတီဗစ်ချ်ကော့ဗ်တို့ နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်လေသည် ။ သူတို့ သည် တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး ဘယ်တော့မှ မပြေနိုင်သည့် အညှိုးဖြင့် ခါးခါးသီးသီး မုန်းထားကြလေသည် ။

‘ကာရှီရင်တို့ အိမ်မှာ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီဟေ့’ဟု လမ်းမပေါ်မှ ကလေးများက အော်ကြသည် ။ ဤအော်ဟစ်သံကို နေ့တိုင်းလောက်ပင် ကြားရတတ်လေသည် ။

သူတို့ ရန်ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ညံ့ညံ့စိစိ ရှိလှသဖြင့် လှမ်းတစ်လမ်း လုံးကပင် ရန်ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြလေသည် ။ သို့သော်လည်း ရန်ပွဲပြီး သည့်အခါတွင် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည် ။ ဂေါ်ကီ၏ ဦးလေးများ ၊ ဗာစီလီ၊ ဗာစီစီဗစ်ချ်၊ ကာရှီရင်၏ သားများ ၊ သူ၏ အဘိုးနှင့် ဆေးဆိုး ဆေးပိုင်တို့ သည် သူတို့ ၏ မယားများကို ဤနည်းနှင့်နှင် ရိုက်နှက်တတ်ကြလေသဖြင့် မည်သူ့ မည်သူမျှ မသာကြဘဲ ပိန်မသာလိမ်မသာချည်းသာ ဖြစ်လေသည် ။

မက္ကဇင်း ဆဗ္ဗတီဗစ်ချ်သည် ဤအိမ်တွင် သူစိမ်းပြင်ပြင်တစ်ယောက် လို ဖြစ်နေလေရာ တစ်အိမ်သားလုံးက သူ့ကိုမုန်းထားကြသည် ။ ဆောင်းရာသီ နေ့တစ်နေ့တွင် ကာရှီရင် ညီအစ်ကိုတစ်စုက သူ့ကို ရေခဲပြင်

ပေါ်ရှိ တွင်းတစ်တွင်းထဲသို့ ပစ်ချကြလေသည်။ မက္ကဇင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် သူ့အသက်ကို သူ အနိုင်နိုင်ကြိုးစား၍ ကယ်ခဲ့ရလေသည်။

ဤအကြောင်းကို သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ လေသံတောင် မဟခဲ့ပေ။ သူသည် ကာရှီရင် တို့ အိမ်ကိုသာ စွန့်ခွာခဲ့လေသည်။

ပက်ရှ်ကော့ဗ်တို့ အိမ်သားတစ်စုသည် ဗေါလ်ဂါမြစ် အတိုင်း စုန်ဆင်းလာကာ အက်စ်ထရာခန်မြို့သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုစဉ်က မက္ကဇင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်မှာ အက်စ်ထရာခန်မြို့တွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိလေသည်။

သူတို့ တစ်စု ထိုမြို့တွင် နေထိုင်စဉ်မှာ ပင် ကြမ္မာဆိုးသည် ပက်ရှ်ကော့ဗ်တို့ အိမ်သားတစ်စုကို ဖိစီးနှိပ်စက်လေတော့သည်။ အော်လိုရှာအသက် ၄ နှစ်အရွယ်တွင် သူသည် ဝမ်းရောဂါဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်လေသည်။ ထိုရောဂါမှာ အာရှတိုက်တစ်ပိုင်းဖြစ်သော ထိုမြို့ကလေးတွင် မကြာခဏဖြစ်ပွားတတ်လေသည်။ အော်လိုရှာမှာ ဝမ်းရောဂါပျောက်ကင်းသွားသော်လည်း သူ့အဖေ မဂ္ဂဇင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်မှာ အော်လိုရှာထံမှ ကူးစက်သည့် ဝမ်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် အော်လိုရှာသည် နစ်နီနီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ သူ့အဖေကို သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော ကာရှီရင်တို့ အိမ်ထောင်စုတွင် ပြန်ရောက်လာပြန်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့သည် ကို ကောင်းကောင်း အမှတ်ရသေးသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၏ လက်ဖြင့် ပွေ့ထိထားသည့် တောရိပ်မြိုင်ခြေလေးများကို ဖြတ်ကာ မြစ်ညာသို့ လှေတစ်စင်းနှင့် ဆန်တက်ခဲ့ပုံ မြင့်စောက်သော ဝါကျင့်ကျင့် ကမ်းပါးများ နှင့် အဝေးတွင်

ကလေးကစားစရာလေးတွေလို့ မြင်ရသည့် ရောင်စုံယှက်သန်းနေသော
မြို့များကို ဖြတ်၍ ခရီးရှည်သွားခဲ့ပုံတို့ ကို ကောင်းကောင်း အမှတ်ရ
သေးသည်။ ။

ကာရှီရင်တို့ အိမ်သားတစ်စုမှာ နယ်သစ်တစ်နယ်သို့
ပြောင်းရွှေ့သွားလေသည်။ ။ သူတို့ အိမ်ကလေးမှာ နီကြန့်ညစ်ထေးသည့်
အိမ်ပုကလေးဖြစ်၍ အမိုးဖရိုဖရဲမိုးထားကာ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ လ
ည်း မသပ်မရပ် ဖောက်ထားလေသည်။ ။

ကာရှီရင်တို့ အိမ်ထောင်စု၏ ဘဝမှာ ပြစ်တင်မောင်းမဲသံ၊ အလဟ
ဿ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံ၊ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်သံ၊
ငွေကြေးကိစ္စကြောင့် စကားများ သံ၊ ဘုရားသခင်ထံ ပျင်းပျင်းရိရိဆု
တောင်းသံတို့ ဖြင့်သာ သံသရာလည်နေသော ဘဝဖြစ်လေသည်။ ။

အော်လိုရှာသည် တခြားသူတွေထက် သူ့အဘိုး ဗာစီလီ ဗာစီလီဗစ်ချ်
ကို မနှစ်မြို့ ဖြစ်ရလေသည်။ ။ သူ၏ နီကြန့်ကြန့်မုတ်ဆိတ်မွေး၊
စိမ်းပြာပြာ မျက်လုံးများ နှင့် အရေထဲတိုင်အောင် စိမ့်ဝင်နေသည့် ဆိုး
ဆေးများကြောင့် သွေးစွန်းသလို ပေရေနေသည့် လက်ချောင်းတွေကိုပါ
မုန်းမိလေသည်။ ။ သူ၏ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းသံ၊ ဆုတောင်းသံ၊
လှောင်ပြောင်သရော်သံနှင့် သူ လုပ်သမျှတို့ သည် နာကျင်လောင်ကျွမ်း
စေသည့် ညည်းတွားသံကြီးအဖြစ် မှတ်ထင်ရကာ သူတစ်ပါး၏
အသည်းနှလုံးကို သံချေးစားသွားသလို စားသွားသည် ဟု မှတ်ထင်ရ
လေသည်။ ။

အော်လိုရှာ အဖို့ သူ၏ မဟာရန်သူသည် သူ၏ အဘိုးဖြစ်သည် ဟု
ယူဆ၍ ဤလို ယူဆသဖြင့် သူ မမှားကြောင်းကို သညာသိဖြင့် သိလေ
သည်။ ။ အော်လိုရှာအား ကာရှီရင်တို့ အိမ်သားတွေက ပိုင်း၍ ရက်ရက်စ

က်စက် ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံကြသော်လည်း သူတကာတွေထက် ပို၍ အဆိုးဆုံးမှာ ဗာစီလီ ဗာစီလီဗစ်ချ်ဖြစ်လေသည်။ ။

ဤလို နေရသည့်ဘဝမှာ ကြောက်စရာဘဝဖြစ်သည်။ ။ ထိုထက် ကြောက်စရာကောင်းသည် ကား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအရာတိုင်းသည် ကာရီရင်တို့ အိမ်ထောင်စုလို မည်းမှောင်နေသည် ဟု ထင်မှတ်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

အော်လိုရှာသည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လမ်းထဲသို့ ကြည့်နေတတ်လေသည်။ ။ လက်ျာဘက်တွင် အကျဉ်းသားများ ၏ ဝါကြင့်ကြင့်တန်းလျားကြီးများ ရှိလေသည်။ ။ လက်ဝဲဘက်မှာ အကျဉ်းထောင်ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် မျှော်စင်တစ်စင်စီရှိသော မျှော်စင်လေးရှိ ပြာမွဲမွဲ အကျဉ်းထောင် အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်လေသည်။ ။

တန်းလျားများ နှင့် ထောင်အကြားရှိ ရွံ့နွံ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် အညို၊ အစိမ်း၊ အဖြူစသည့် အရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်းနေသော အိမ်တန်းများ ရှိလေသည်။ ။ သူတို့ တစ်တွေလည်း ကာရီရင်၏ အိမ်သားများ လိုပင် မုန့်အဖုတ်ကျွမ်းသည့်အကြောင်း ၊ နွားနို့ခဲသွားသည့်အကြောင်းတို့ ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရိုက်ပုတ်ကာ စကားများ တတ်ကြသည်။ ။ သူတို့ တစ်တွေလည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကိစ္စ၊ လက်ဖက်ရည်ခရားနှင့် မုန့်ဖုတ်သည့်ကိစ္စ အစရှိသည့် ကိစ္စ အသေးအဖွဲလေးများကစ၍ စကားများ တတ်ကြပေ၏။ ဘာသာရေးဆန်ဆန် ကျင်းပသည့် မွေးနေ့များ နှင့် အထိမ်းအမှတ်နေ့များ တွင် ဝုန်းခနဲ ဒေါသယမ်းအိုးကြီးပေါက်ကွဲလုနီးနီး ဝက်များ လို အလွန်အကျွံသောက်စား မူးယစ်လေ့ရှိကြလေ၏။

လူများက နစ်နိဂိုရောဒ်မြို့ ‘ကျောက်သားအိမ်နှင့် သံမဏိခဲလူများ ဖြစ်ပြီးသောမြို့’ဟု ဤ ပြေစမှတ်ကြီးပင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသံမဏိခဲလူများ သည် ဤဇမ္ဗူမြေပြင်တစ်ခွင်တွင် ကာလအခွန်ရှည်သမျှ ပတ်လုံး သူတို့ ၏ ဘဝသာလျှင် အခြေစွဲလျက်ရှိသော ဘဝမှန်ဟု လည်း ယုံကြည်ကြပေသေး၏။

အော်လိုရှာ ပက်ရှက်ကော့ဗ်သည် နက်လှစွာသော ချိုင့်တွင်းကြီးထဲတွင် နေရသည် ဟု မှတ်ထင်မိပေ၏။ အော်လိုရှာသည် ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် ကြေးနီပြား တစ်ပြားအတွက် စိတ်ညစ်ညူးကာ ပူပန်သောကရောက်တတ်ကြသည့် သွေးနုထင်ရောက်နေသည့် လူ့အန္တတွေနှင့် တစ်ပြားနှင့် တစ်ပြား ခွဲမရအောင် လူလှသော ကြေးနီပြား နှစ်ပြားလို ခွဲမရသည့် သူတို့ စကားနှင့် သူတို့ ၏ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တတ်ပုံကို ရွံ့မုန်းမိလေ၏။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဤလူစုတွေမှ ကင်းဝေးသော သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေနိုင်ရန် ကြိုးစားလေသည် ။

ကာရှီရင်၏ ညစ်ပတ်၍ စိတ်နောက်ကျိဖွယ်ကောင်းလှသည့် အိမ်နောက်ဖေးရှိ ဆိုးဆေးထည့်သော စည်များ ၊ အဝတ်လှမ်းသည့် ကြိုးတန်းပေါ်ရှိ အစုတ်အပြတ်များ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသော နေရာတွင် အော်လိုရှာသည် မြေကွက်ကလေးတစ်ကွက်ကို၊ ထွန်ယက်ကာ ထွားထွားဝေဝေပွင့်နေသည့် ပန်းပင်လေးတွေကို စိုက်ပျိုးထားခဲ့လေ၏။ သို့သော် တစ်နေ့ အော်လိုရှာသည် သူ့ပန်းပင်လေးတွေကို ရေလောင်းရန် အသွားတွင် သူ၏ ပန်းခင်းကလေးမှာ အမြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်ကာ ပန်းပွင့်လေးများမှာ လည်း ကာရှီရင်၏ ဝက်ကြီး၏ ခြေထောက်

အောက်တွင် ကြွေလွင့်ကြွေမွလျက်ရှိပြီး ဝက်ကြီးမှာ လည်း တုတ်နှောင်ထားသော နောက်ခြေနစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်းတံခါးကို ချိုးဖဲ့ကန်ကြောက်ကာ ပန်းပင်လေးများ အလယ်တွင် အော်မြည်နေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် လူများ သည် ဂေါ်ကီ၏ ကလေးဘဝကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြလေသည်။ ။ အလားတူ ညှာတာ အကြင်နာကင်းမဲ့သော စိတ်ထားဖြင့် ကလေးငယ် မြတ်နိုးသော အရာဟူသမျှကို ခြေဖြင့်နင်းချေဖျက်ဆီးခဲ့ကြပေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ကလေးဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည့် တဒင်္ဂပဟန်မျှသော ကာလများ လည်း ရှိပေသေး၏။

သူ၏ အကြီးမားဆုံး ပျော်ရွှင်မှုမှာ ‘ကျွန်ုပ်၏ ကလေးဘဝ’ ကို ဖတ်သော စာဖတ်သူ သန်းပေါင်းများစွာနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်လာသည့် သူ့အဘွား အာကူလီနာ အိုင်ဗန်နိုဗာ ဖြစ်ပေ၏။

အော်လိုရှာ ပက်ရှက်ကော့ဗ်အား ရိုးရိုးနှင့် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော လူ့ဘဝ၏ သုခချမ်းသာကို ခွံ့ကျွေးခဲ့ပြီး ကလေးငယ်၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲနေသည့် ကာရှိရင်၏ မိုက်မဲမှု အမှောင့်ပယောဂကို ကာကွယ်ခဲ့သူမှာ အာကူလီနာ အိုင်ဗန်နိုဗာပင် ဖြစ်ပေ၏။

အဘွား၏ စာဖွဲ့လောက်သော ဉာဏ်အမြော်အမြင် ဗဟု သုတသည် ကြည်ရှည်ကြာမြော် ခံစားတွေ့ကြုံလာရသည့် မနာလို ဝန်တိုသော ဉာဏ်အမြော်အမြင်မဟုတ်ပေ။

အဘွား၏ တည်ငြိမ်သည့် သဘောသည် အဘွား၏ သနားကြင်နာတတ်ပုံအစုံတို့ ကို ဖွင့်လှစ်ပြသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဤကြင်နာမှု သည် ၈

ကားပြောတိုင်း၊ ပြုမူနေထိုင်သည့် အမူအရာတိုင်းတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှား လှပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အဘွားသည် သူ၏ ငွေကွပ်ထားသည့် သေတ္တာနက်ကလေးထဲမှ ရှူဆေးကို တစ်တို့ လောက် ယူသည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အလည်အပတ် ထွက်သည့်အခါတွင် အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မတုန်မရီတည်ငြိမ်သည့်လက်ဖြင့် သူ ကြိုက်တတ်သည့် ပန်းပွင့်ကို ဆွတ်ခူးသည့်အခါမှာ ဖြစ်စေ သူ၏ ကြင် နာမှုသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေ၏။

အဘွားသည် လူတွေအတွက် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်တတ်သည် ။ သစ် လုပ်ငန်းကို တော်တော်လေး ခေါက်မိပြီး ပုံတိုပတ်စများကို စီကာပတ် ကုံး ပြောပြရန် နှစ်သက်တတ်လေသည် ။ ဤလိုကြင်နာ ငဲ့ညှာမှု၊ အသိ ၊ မေတ္တာတရား စသည် တို့ ဖြင့် အဘွားသည် သူ့မြေးချစ်အား ပုံတိုပတ်စ များကို ပန်းသီသလို တတွတ်တွတ်ပြောပြတတ်လေ၏။

အဘွားသည် ကာရီရင်တို့ အိမ်သားတွေနှင့် အတိတ်ကာလက အဖြ စ်အပျက်များ အကြောင်း။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်တို့ ဆေးဘက်ဝင်ပုံအကြောင်းနှင့် အမေအို ယူစတာ (သို့မဟုတ်) ခိုးသားမိ ခင်၏ ပူပန်သောကစသည့် ကြောက်စရာ ပုံဝတ္ထုလေးတွေကို ပြောပြတတ်ပေ၏။ သူ့အဘွား ပြောပြသည့် ပုံပြင်များ သည် ဂေါ်ကီ၏ မရေးရသေးသော ပထမဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤအကြောင်းကို တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုး စွဲမှတ်ထားခဲ့လေ၏။

အော်လိုရှာသည် ကလေးထိန်း ယက်ဗ်ဂျင်ယထံမှ လည်း ပုံတိုကလေးများကို ကြားရတတ်ပေ၏။ ကလေးထိန်းမှာ ဘုရားသခင်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ၏ စွန့်စားပုံ ဝတ္ထုများကို ကြိုက်နှစ်သက်လေသည် ။ ဘုရားသခင်သည် မြေအပြင်တွင် သီတင်းသုံးကာ တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ လှည့်

လည်ပြီး သူ မကျွမ်းကျင်သော အိမ်သူတို့ ၏ ဗဟု ကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်
စွက်ဖက်မိလေသောကြောင့် သူ့ကို မိုက်မဲညံ့ဖျင်းသူအဖြစ်
ရန်ညှိုးထားကြသည့် ပုံပြင်များကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပေ၏။

ကလေးထိန်း ပြောပြသည့် ပုံပြင်ထဲမှ လူများမှာ လည်း ဆိုးရွားမိုက်
မဲကြပေ၏။ ပုံပြင်ထဲမှ ခုံသမာဓိများ သည် တရားဥပဒေကို အဝတ်စတ
စ်ကိုက် သို့မဟုတ် အမဲသား တစ်ပေါင်ကဲ့သို့ လဲလှယ်ရောင်းစားကြလေ
၏။ ပုံပြင်ထဲမှ မြေရှင်များ ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့်
အော်လိုရှာသည် ရင်တမမနှင့် တအံ့တသြဖြစ်ရလေ၏ သူတို့ ၏ ရက်စ
က်ကြမ်းကြုတ်မှုမှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိသည် ကိုလည်း အံ့သြ
မိ၏။ ငွေတစ်ထောင် ပြည့်ရန်အတွက် မယားကို ကုပတ် ၅၀ မျှနှင့် ဘာ
တာလူမျိုးများ ထံ ရောင်းသည် အထိ လောဘကြီးသော ကုန်သည် များ
အကြောင်းကိုလည်း နားထောင်ရ၏။

ကြေးစားခုံသမာဓိများ ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မြေရှင်များ နှင့်
လောဘမသတ်နိုင်သော ကုန်သည် များမှာ အော်လိုရှာအဖို့ မြင်တွေ့နေ
ကျဖြစ်ကာ ကာရီရင်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းများ နှင့် အရာရာ တစ်သဝေမ
တိမ်း တူနေသဖြင့် အော်လိုရှာသည် ကလေးထိန်းပြောပြသည့်
ပုံပြင်များကို ယုံကြည်ရန် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေလေ၏။

သို့ရာတွင် အဘွားနှင့် ကလေးထိန်းပြောသည့် ပုံပြင်များ ထဲကအတို
င်း ဤကမ္ဘာမြေ တစ်နေရာ၌ လူကောင်းများ လည်း ရှိသေးသည် ဟု သ
ဘောပေါက်မိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဤလို လူကောင်းတစ်ယောက်မှာ ကာရီရင်အိမ်ထဲမှာ
ပင် ပေါ်ပေါက် လာလေသည် ။ ထိုဧည့်သည် မှာ
မီးဖိုဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အခန်းလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ အခန်း

လေးကို အဂ္ဂရိတ်ထိုးသည့် ရံကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ ဖိုထိုးကာ လက်တွေ့စမ်းသပ်လေသည်။ ။ ပခုံးကျယ်ကျယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မျက်မှန်တပ်လေ့ရှိသော ဤဧည့်သည် သည် ကြေးနီပြားများ ၊ ရေနံမီးဖိုနှင့် ဇလားများ ဖြင့် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်ကာ ယောက်ယက်ခတ်နေတတ်လေ၏။ ထိုထက် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းသည် ကား၊ သူသည် သူ့ဒုက္ခကို အလဟဿ ရှာဖွေနေခြင်းနှင့် ပိုက်ဆံကြေးငွေကိုနည်းနည်းလေးမျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဧည့်သည် သည် ခပ်အေးအေးဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်းသာ နေလေ့ရှိပေသည်။ ။ ကာရှီရင်အိမ်သားများမှာ အလိုလို သူ့ကို မကြည့်နိုင် မမြင်နိုင်ဖြစ်လာရတော့ကာ နောက်ဆုံးတွင် အဘိုး ကာရှီရင်သည် ဧည့်သည်အား အခန်းမငှားတော့ဘဲ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် အကြောင်းကြား လိုက်လေ၏။

ဧည့်သည် သည် သူတို့လီမိုလီ ပစ္စည်းများ ၊ ကြေးနီပြားများ နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အော်လိုရှာသည် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ပေ။

ပုံဝတ္ထုထဲရှိ လူကောင်းများမှာ ယုံတမ်းစကားများ သာ မဟုတ်တော့ကြောင်းကို အော်လိုရှာသည် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်မိလျက် သား ဖြစ်နေလေပြီ။ ဤလို လူကောင်းများကို ဂေါ်ကီကလေးဘဝက နေထိုင်ခဲ့သည့် နဇစ်နီဂိုရောဒ်မြို့ ပိုလီဗာယလမ်း၊ သို့မဟုတ် ကာနတ်နယလမ်းမှ လူများ နှင့် မတူကွဲပြား ခြားနားသော အခြား လူများ ထဲတွင် တွေ့နိုင်ကြောင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီး သိခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် သူတို့ ကို လိုက်လံရှာဖွေရန်မှာ ဧည့်သည် အဂ္ဂရိတ်ဆရာ ပျောက်ကွယ်သွားသလို အိမ်မှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် လွင့်မှ ဖြစ်မည်

ကို တွေးမိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အော်လိုရှာသည် တစ်ယောက်နှင့် ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သော အသေလို ဘဝမျိုးမှ ရုန်းထွက်ကာ တစ်နေရာသို့ သွားလိုစိတ်သာ စော၍ နေမိပေ၏။

မကြာခဏပင် ညိုမွဲသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည့် အကျဉ်းသမားများ သည် ကာရှီရင်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ဖြတ်သွားတတ်ကြ၏။ သူတို့ ကို သင်္ဘောဆိတ်သို့ အစောင့်အကြပ်နှင့် ခေါ်သွားကာ အဝေးသို့တင်သွားမည့် သင်္ဘောကို သွားပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ အော်လိုရှာသည် သူတို့ ကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင် မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေ ပွားလျက်ရှိလေ၏။ ခြေကျင်းတွင် သံကြိုးခပ်ထားကာ အစောင့်အကြပ်နှင့်ပင် ဖြစ်စေ တစ်နေရာရာသို့ သွားနေရခြင်းက ပိုမို၍ ကောင်းမွန် ပေလိမ့်ဦးမည်။

တစ်နေ့တွင် မူ ညိုမွဲသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် အကျဉ်းသမားတစ်စု လမ်းထဲတွင် ဖြတ်၍ လျှောက်သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့ အထဲတွင် နဖူးပေါ်တွင် နီရဲသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ နားရွက်တစ်ဘက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတိရိရိကြီး ပြတ်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အရုပ်ဆိုးလှသော အသွင်ကြောင့် အော်လိုရှာမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ အံ့ဩမိလေ၏။

အော်လိုရှာသည် လမ်းဘေးစင်္ကြံပေါ်မှ နေ၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်၍ သွားမိလေ၏။ အကျဉ်းသမားကြီးကမူ ရုတ်ခနဲ ရွှင်လန်းစွာ သူထံလှမ်း၍ အော် လိုက်လေသည်။

‘ဟေ့...ကလေး၊ လာဟေ့... တို့နဲ့ လိုက်ပြီး စီးလှည့်’

အော်လိုရှာသည် အကျဉ်းသမားကြီးထံ အတင်း လိုက်ပြေးလေ၏။ အကယ်၍ သာ အစောင့်က မောင်းနှင်မထုတ်ပါက အော်လိုရှာသည်

အကျဉ်းသမားကြီးနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိ
တော့မည်ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုသို့ လိုက်သွားခြင်းကမှ ပြန်မလာနိုင်တော့
သော်လည်း တစ်နေရာရာကိုတော့ ရောက်ရ ပေဦးတော့မည်။

အော်လိုရှာသည် အိမ်သို့ ပြန် လာလေသည်။ ။ သူ၏ ဘဝမှာ
ယခင်ငြီးငွေ့ပျင်းရိဖွယ်ဘဝနှင့် ဘာမျှ မထူးဘဲ ခြောက်ကပ်လျက်ရှိလေ
၏။ ကာရှိရင်တို့ နေသည့်အိမ်သာ ပြောင်းလဲနေပေ၏။ သူ့အဘိုးသည်
လူစပ်စက်လမ်းရှိ နီကြန်ညစ်ထေးလှသော အိမ်မှ ပိုလီဗာယလမ်းရှိ
အိမ်အောက်ထပ်တွင် အရက်စည်လှောင်ခန်းရှိသည့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်
သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဖန် ကနတ်နယလမ်းရှိ နီညိုညို နံ
ရံနှင့် တရုတ်ကပ်အပြာများ တပ်ထားသည့်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေသ
ည်။ ။

အော်လိုရှာသည် ပျင်းရိခြောက်ကပ်ကာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိလေ၏။ တ
စ်ခါတရံတွင် အော်လိုရှာသည် ဤလို ပျင်းရိသော ဝေဒနာမျိုးအတွက်
ထင်ရာလုပ်တတ်သောစိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖြေဖျော်က
ခဲ့လေ၏။ သူသည် အိမ်မိုးပေါ်သို့ တက်ကာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို ပိတ်ဆို့
ထားတတ်၏။ ဟင်းချိုရည်ထဲသို့ ဆားတွေ ငံနေအောင် လောင်းထည့်
ထားတတ်၏။ သို့မဟုတ် မီးဖိုချောင်ထဲရှိ နာရီအိမ်ထဲသို့ စက္ကူကတော့
လေးလုပ်ကာ ဖုန်မှုန့်တွေကို မှုတ်ထားတတ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုမူပါသနည်း။ ဤအချက်ကို သူ ကိုယ်တိုင်
ပင် ကောင်းစွာမသိပေ။

သို့ရာတွင် သူသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံ
ခံစားရတိုင်း သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ဝေဒနာတစ်မျိုးသည် ရုတ်ချည်း ပေါ်ပေါ
က်လာတတ်၏။ ထိုဝေဒနာမှာ မုန်းတီး ရွံရှာခြင်းဝေဒနာ ပင်ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခါက သူ့ပထွေးသည် သူ့အမေအား ရိုက်နှက်ကာ ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်နေသည် ကို အော်လိုရှာမြင်ရလေရာ အော်လိုရှာသည် ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါနေအောင်ဆုတ်ပြီး နောက် သူ့ပထွေး၏ နံကြားထဲသို့ တအားစိုက် လိုက်လေသည်။ ။

ဂေါ်ကီသည် သူ့ဝမ်းစာကို သူ့ရှာရန် ကမ္ဘာလောကကြီးအလယ်သို့ စုံပစ်၍ ထွက်လာသည့်အခါတွင် အသက် ၁၀နှစ်မျှသာ ရှိပေသေး၏။ သူ့အဖို့ အမေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ပထွေးမှာ လည်း ဖဲကစား၍ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ သူ့အဘိုးလည်း စီးပွားပျက်ခဲ့ရပြီ။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စတင်၍ အလုပ်လုပ်ရေတော့မည်။

သူသည် ဖိနပ်ဆိုင်တွင် ဗာဟီရခိုင်းသည့် သူငယ်ကလေး။ သဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသမားများ ၊ ပုံရေးဆရာထံတွင် အလုပ်သင်၊ ပန်းပုဆရာထံတွင် အလုပ်သင်၊ အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ ငတ်ပြတ်လျက် ရှိသူနှင့် ငှက်ဖမ်းသမား စသည် ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကျင်လည်ခဲ့ရပေ၏။

ဖိနပ်ဆိုင်တွင် မှီခိုကပ်ရပ်နေကြသည့် မိန်းကလေးတစ်သိုက်နှင့် ဆိုင်ရှင်တို့ ၏ ရွံရှာဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဂေါ်ကီ၏ ဘဝသည် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် နှင့် ကြုံတွေ့ရလေ၏။ လက်ထောက်ဆိုင်ထိုင်ကလည်း ဂေါ်ကီကို ငေါက်ငမ်း မောင်းမဲလိုက်သေး၏။ ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော ကာရှီရင်တို့ အမျိုးထဲမှ ရှာရှာဆိုသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း ဖိနပ်ထဲတွင် အပ်တွေစိုက်ထားတတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဖိနပ်တွေကို ဖုန်သုတ်ရသည့် ဂေါ်ကီ၏ လက်ချောင်းများမှာ အပ်စူးသည့် အရာတွေနှင့်သာ ဖြစ်နေသဖြင့် ဂေါ်ကီသည် စိတ်

တ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့လာမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် စားပွဲခုံနောက်တွင် ရပ်ကာ ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေ့မှာ နှင်းတဖွဲဖွဲကျနေသဖြင့် လူအချို့သာ အပြင်သို့ ထွက်ကြပေ၏။ မြင်းများ သည် ရေခဲစီးကြောင်းများ ထဲတွင် မ ဆွဲချင်ဆွဲချင် ပျင်းရိလေးတွဲစွာ ဆွဲနေကြလေ၏ ။ အနီးရှိ ခေါင်းလောင်း စင်မှ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ခေါင်းလောင်းသံများကို ကြားရလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မျက်ခမ်းစပ်စပ်နှင့် မျက်စိမူန်သော ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အသေးအဖွဲ့ အပြစ်ကလေးနှင့် ဆိုင်က နှင်ထုတ်ပါစေဟူသာ တောင့်တစိတ်စောနေမိလေ၏။

သူသည် ဆိုင်ရှင် နှင်ထုတ်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေသည် ။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဟင်းချိုချက်ရင်း ဟင်းချိုအိုးကို မှောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် လက်တွင် ရေနွေးပူလောင်ကာ ဆေးရုံသို့ ပို့ရလေသည် ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းသည့် နောက်တွင် ဂေါ်ကီသည် ဖိနပ်ဆိုင်သို့ မသွားတော့ဘဲ သူနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် ပုံဆွဲဆရာတစ်ယောက်ထံတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေသည် ။

ပုံဆွဲဆရာထံတွင် ကား ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ထက် ဆိုးရွားသည့် အခြေအနေကို တွေ့ရလေ၏။ အလုပ်ရှင်သစ်သည် သူ့ကို လုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာမှ သင်မပေးခဲ့ပေ။ ဂေါ်ကီသည် ထင်းဖြတ် ထင်းသယ်ရ၏ ။ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ဆေးကြောရ၏။ ကြမ်းတိုက်ရ၏။ လက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် မီးဖိုသုံး ကြေးအိုးများကို ဆေးရ၏။ ဈေးသို့သွားကာ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းဝယ်ရန် ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြေးရသေး၏။

သို့ရာတွင် ဤအလုပ်မှာ ဂေါ်ကီအဖို့ သိပ်မဆိုးလှ၊ ဂေါ်ကီသည် ခိုင်း

သမျှကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးလေ၏။ ထိုထက်ဆိုးသည် ကား အလုပ် ရှင်လည်း ဖြစ်၊ အမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည့် ပုံဆွဲဆရာကတော်နှင့် ယော က္ခမ အမကြီးက အလုပ်ရှင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်နေခြင်းကို အခွင့်ကော င်းယူကာ ဂေါ်ကီအား ရိုက်နှက်ဆဲရေးကာ စိတ်ညစ်ညူးစေခြင်းပင်ဖြစ် လေ၏။

ဖိနပ်ဆိုင်တုန်းက ဂေါ်ကီသည် နှင်ထုတ်မည့်အချိန်ကိုစောင့်ခဲ့ရသေး ၏။ ပုံဆွဲဆရာထံတွင် မူ ဂေါ်ကီသည် စောင့်၍ ပင် မနေတော့ဘဲ မြေတို က်ထဲရှိ ကြွက်ဝမ်းဖြူကလေးပမာ သူ့သဘောနှင့်သူ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နန်နီဂိုရောဒ်မြို့ရှိ လမ်းမများ တွင် ရက်ပေါင်းများ စွာ လှည့်လည်ကျက်စားကာ သဘောဆိပ်များ နှင့် ဆိပ်ကမ်းစောင့်များ ထံ တွင် ကပ်ရပ်နေသည် မှာ ‘ဒိုဘရီ’ သဘောပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသမား အလုပ်ကို ရသည့်တိုင်အောင် ဖြစ်လေသည် ။

‘ဒိုဘရီ’မှာ အကျဉ်းသမားတင် သဘောတစ်စင်းဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသ မားများ တင်ဆောင်သော လှေများကို ဆွဲလေ့ရှိ၏။

ဂေါ်ကီသည် ‘ဒိုဘရီ’ သဘောပေါ်တွင် အကျဉ်းသမားများ ထက် လွတ်လပ်မှုကို အနိုင်နိုင်သာ ရရှိလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မနက် ၆ နာရီမှ ည သန်းခေါင်တိုင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ၊ ဓားများ ၊ ခက်ရင်းများကို ဆေးကြောရင်းသာ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိပေ၏။

သို့သော်လည်း ဂေါ်ကီသည် အလုပ်သစ်ကို ပိုကူနေ့ခွဲ၏ ဖိနပ်ဆိုင်နှ င့် ဆာဂျီယက်စ်၏ ပုံဆွဲခန်းထက် သဘောကျနှစ်သက်နေလေ၏။ သူ၏ ရှေ့တွင် ကျယ်ပြန့်ငြိမ်သက်သည့် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို တစ်မျှော်တစ် ခေါ်ကြီး မြင်ရလေ၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ နေ၍ ဂေါ်ကီသည် စမ်းညို့သော

တောများကိုလည်းကောင်း၊ အဝေးတွင် မြင်ရသည့် ထူးဆန်းသော မြို့များ နှင့် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်များ ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလုမတတ်ရှိသော အထီးတည်းဖြစ်နေသည့် ရွာငယ်ကလေးများ ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိနေသည် ကိုလည်းကောင်း မြင်ရလေ၏ ။ ဤသင်္ဘောပေါ်တွင် မူ ဩကာသလောကကြီးသည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအမီတွင် ကပ်လျက်ရှိလေ၏ ။ ဤဩကာသလောကကြီးသည် သူ၏ လွတ်လပ်မှုကို ပြန်၍ အမှတ်ရစေလေ၏။ လှပသော နွေရာသီတွင် တစ်ခါက သူနှင့် သူ့အဘွားတောသို့ သွားခဲ့ရသည် ကိုလည်း အမှတ်ရလေ၏။ သူ့ဘွားအေက ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ နှင့် မှိုပွင့်ကို ဘယ်လို ခူးရသည် ။ သစ်သီးများ ဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည့် ရှဉ့်သိုက်ကို ဘယ်လိုရှာရသည် စသည် ဖြင့် သူ့အဘွားက သင်ပြပေးခဲ့သည် ကိုလည်း အမှတ်ရမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤလို တောလည်ထွက်ရင်း တောကို ချစ်ခင်တွယ်တာမှုကြောင့် ပင်လျှင် သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသည့်အလုပ်မှ ထွက်ကာ ငှက်ဖမ်းသမားဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ပိုက်ကွန်တစ်ခု၊ ချိတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကျော့ကွင်းများကို ဝယ်ကာ ငှက်လှောင်အိမ်များကို လုပ်လေ၏။ တောရှိမြောင်းထဲတွင် ဂေါ်ကီသည် ဦးခေါင်းနီသော စာဝါများ ၊ ပျံလွှားငှက်ငယ်များ ၊ အာခေါင်ကိုခြစ်၍ စူးစူးဝါးဝါး အော်တတ်သည့် တစ်တီတူးငှက်များ နှင့် နံပြည်စုတ်ငှက်ငယ်များကို လိုက်၍ ဖမ်းလေ၏။

ဂေါ်ကီ ဖမ်း၍ ရလာသည့် ငှက်ကလေးများကို သူ့အဘွားက ဈေးသို့ သွား၍ ရောင်းလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဂေါ်ကီနှင့် သူ့အဘွားသည် တောတစ်ဝိုက်မှ ရရှိသမျှလေးနှင့် ကာလအတန်ကြာပင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေခဲ့ကြလေ၏။

နွေကုန်ကာနီး၍ ငှက်တွေ ပျံကုန်ကြမှ ဂေါ်ကီနှင့် သူ့အဘွားသည် မြို့သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အလုပ်ရှင်သောင်းပြောင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း သူ၏ လွတ်လပ်မှု ဆုံးပါးကာ သူ့အဘွားနှင့်လည်း ကာလအတန်ကြာမှ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခွဲခွာ၍ နေခဲ့ရပေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ့အား ထောက်ပံ့မည့်အရာများကို တွေ့လေသည်။ ။

ဤအရာများမှာ စာအုပ်များ ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ စာပေလောကသို့ သွားရာလမ်းခရီးမှာ ဆင်းရဲခက်ခဲလှ၏။ သူ့အဘိုးသည် ရှေးဘုရားရှိခိုးစာအုပ် အဟောင်းများ ထဲမှ စာများကို ဖတ်နိုင်ရန် သင်ပေးခဲ့၍ သူ့အမေက ကျမ်းစာများကို ဖတ်ရန် သင်ကြားခဲ့ပေ၏။ သို့သော်လည်း ဤသင်ကြားရေးမှာ ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ၍ လည်းကောင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာ၍ လည်းကောင်း၊ ကြိမ်လုံးဖြင့် ခက်နာနာ နှက်၍ လည်းကောင်း၊ သင်ကြားခဲ့ရကား ပုံဆွဲဆရာထံတွင် သင်ကြားရစဉ်က ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပုံထက် မလျော့ခဲ့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် ကျောင်းတွင် ခဏဝင်ရောက်နေစဉ် ကောင်ကလေးတွေက သူ့ကိုတေလေကြမ်းပိုး အလေ့နတောဟု လှောင်ကြ၊ စကြသော်လည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ချဉ်စုတ်စုတ် မျက်နှာရှိသော ကျောင်းဆရာကမူ ဘယ်အတွက်ကြောင့်မသိ သူ့အား လှောင်ပြောင်သည် ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး၍ ဂေါ်ကီသည် စာပေလောကကြီးကို တွေ့ရှိလာသည့်အခါတွင် မူ ဤသူများ သည် ဂေါ်ကီ၏ ဘဝတွင် အရေးကြီးလှသည့် ပျော်ရွှင်စရာများ ဖြစ်လာခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီ ပထမဆုံး တွေ့ရှိဖတ်ရှုရသည့် စာအုပ်မှာ ဟန်အင်ဒါဆင်

ရေးသော ‘ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ’ ဆိုသည့် စာအုပ် ဖြစ်၏။

သူသည် ‘ညှဏ်ကလေး’ ဆိုသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလည်း စ၍ ဖတ်ခဲ့လေသည်။ ။ ဤဝတ္ထု၏ ပထမစာကြောင်းများ ဖြစ်သော ‘တရုတ်ပြည်တွင် မှီတင်းနေထိုင်သူ အားလုံးသည် တရုတ်လူမျိုးများ ဖြစ်၍ အုပ်စိုးသူသည် လည်း တရုတ်ပင် ဖြစ်ချေသည်’ ဆိုသော စာကြောင်းများကအစ ဂေါ်ကီကို နှစ်ခြိုက်စေလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် အင်ဒါဆင်၏ ‘ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ’ ကို ဖတ်ရန် အခွင့်အရေး ကြုံလာခြင်းကား ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ ။ ဂေါ်ကီသည် သူဖတ်သည့် စာအုပ်များကို ဘယ်တော့မှ ရွေးချယ်၍ ဖတ်သည် မရှိဘဲ လက်ထဲသို့ ရောက်လာသမျှကို အကုန်ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ။ ဂေါ်ကီသည် အဟောင်းဆိုင်များမှ ဈေးပေါပေး၍ ဝယ်ရသော စာအုပ်ဟူသမျှကို သိမ်းကျုံး၍ ဖတ်လေ့ရှိ၏။

ဂေါ်ကီ ကလေးဘဝတွင် ဖတ်ဖူးသမျှ စာအုပ်များမှာ သူ၏ ခရီးတာဝယ် တွေ့ရသည့်လူများကဲ့သို့ပင် နည်းပါးကာ ဖုန်မှုန့်ပမာဏမျှသာ ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီအား ပထမဆုံး စာအုပ်များ ပေး၍ အဖတ်ခိုင်းသူမှာ ‘ဒိုဘရီ’ သင်္ဘောမှ ထမင်းချက်သမား စမူရီဆိုသူဖြစ်၍ အစောင့်တပ်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ စစ်သားဟောင်း စမူရီသည် သင်္ဘောအထက်ထပ်ခိုးပေါ်မှ နေ၍ သံချိတ်များ ဖြင့် ချကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ပျော်သော စာအုပ်များကို ချပေးခဲ့ပေ၏။ ထိုစာအုပ်များမှာ ‘အိုမီရော့ဖ်၏ ကျင့်ဝတ်များ’၊ ‘သေနတ်ပစ်သမားတစ်ယောက်၏ မှတ်တမ်း’၊ ‘လော့ဒ်ဆီဒင်ဂယ်လေ၏ သဝဏ်လွှာများ’ စသည် တို့ ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီ ၏ တစ်သက်တွင် ထိုသင်္ဘော ထမင်းချက် စမူရီသည် လက်ဦးဆရာ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ဂေါ်ကီအား စာအုပ်များ တွင် ခင်မင် မက်မောစိတ်ရှိအောင် အထပ်ထပ်ပဲ့ပြင် အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမခဲ့သူမှာ စမူရီဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဂေါ်ကီသည် မူလတန်း ကျောင်းသားများ ထံမှ နှင့် ဝတ်တက်သံပြိုင်လိုက်သူကလေးများ ထံမှ လည်းကောင်း၊ ရုရှားဘာသာသို့ ပြန်ပြီး ထိတ်ခမန်း လန့်ခမန်း စွန့်စားခန်း စာအုပ်များကို ရနိုင်သမျှ ရှာ၍ ဖတ်လေ၏ ။ ဤအထဲတွင် ဂေါ်ကီသည် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်သော ဘောလ်ဇက်နှင့် ဖလော့ဘေးတို့ ၏ စာအုပ်များကို အမှတ်တမဲ့သွား၍ တွေ့ပေ၏။

တနင်္ဂနွေတစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဘယ်သူမျှ မနှောင့်ယှက်နိုင်သည့် တင်းကုပ်ပေါ်သို့ တက်ကာ ပညာကင်းမဲ့သော ဘဝတွင် နေထိုင်ရသည့် ထမင်းချက်မိန်းမကြီး၏ ဘဝကို ရေးသားထားသော ဖလော့ဘေး၏ ‘ စာအုပ်တစ်အုပ် ’ကို ဖတ်ရပေ၏။

ဖလော့ဘေး၏ စာအုပ်တွင် ပါသော စကားလုံး ရိုးရိုးနှင့် တွဲဖက်ထားသည့် ဝါကျရိုးရိုးများကြောင့် ဂေါ်ကီ၏ စိတ်သည် လှုပ်ရှားတက်ကြွကာ အံ့ဩဖွယ်လေးတစ်ရပ်လို ထင်မှတ်နေမိလေ၏။

ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ဂေါ်ကီသည် စာအုပ်ပါစာကြောင်းများ တွင် ယခုကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ရေးသားနည်းကို လိုက်၍ ရှာသော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ရပေ၏။ သို့သော်လည်း ထမင်းချက်များ ၊ ဈေးဆိုင်ရှင်များ ၊ ကလေးများ နှင့် ဘုရားဝတ်တက်သံပြိုင်ဆိုသူကလေးများ ၏ အသည်းစွဲစာပေများ အစား အခြားစာအုပ်များကို ဖတ်ရစပြု လာပြီ ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်များမှာ ကြင်နာလေးနက်သော မက်မောခြင်းမျိုးဖြင့် ဖတ်ရှုခဲ့သော ပွတ်ရှကင်၊ ဂိုဂိုလ်၊ တာဂိန်ဖ်နှင့် လာမင်တော့

မိတို့၏ စာအုပ်များ ပင်ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် စစ်မှန်၍ ရေလည်ပါးနပ်စွာ အရသာ ယူတတ်သော စာပေ အရသာကို စောစီးစွာ ရရှိခဲ့ပေ၏။

ထို ၁၀ တစ်လေး မှာ နောင်အခါတွင် ဂေါ်ကီ၏ အသည်းစွဲစာရေးဆရာကြီးနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်လာမည့် ချက်ကော့ဗ်၏ ပထမဆုံး ဂေါ်ကီ ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီအဖို့ လူ့ဘဝသည် အကျဉ်းထောင် မြေတိုက်ခန်းနှင့်လည်း တူ၏။ စာအုပ်တွေနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ရှိ၏။ သူတို့ ၏ တေးသံဖြင့် လူတွေအား ထောင်တန်းနှောင်အိမ်သို့ ရောက်စေသည့် ငှက်ကလေးတွေနှင့်လည်း တူ၏။

အပတ်စဉ် စာစောင်တစ်စောင်တွင် ဂေါ်ကီသည် နာမည်ကျော် လောကဓာတ် စိတ်ဆရာကြီး ဖာရာဒေး၏ သာမန် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို သိခဲ့ရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆောင်းပါးကို ဖတ်၍ ရင်သတ်ရှုမောဖြစ်ရလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ဂေါ်ကီအဖို့ ယုံနိုင်စရာမရှိလောက်အောင်ဖြစ်ပေ၏။ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ တွင် အလုပ်သမားဘဝက လာသည့် လူများ ရှိဦးမသလားဟူသော ဇောဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတကာတွင် လိုက်၍ ရှာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိမျိုးများကို မဂ္ဂဇင်းများ တွင် နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ရေနွေးငွေ့ မီးရထားခေါင်းတွဲကို စတင် တီထွင်ခဲ့သူ စတီဗင်ဆင်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို လူတစ်ယောက်ထံမှ ကြားသိရပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နာမည်ကျော်ကြားရန် မကြိုးစားခဲ့ဘဲ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်မည့် လူတန်းစေ့ဘဝကိုသာ စိတ်

ကူးမိခဲ့ပေ၏။ တစ်ခါက ဂေါ်ကီသည် တကယ့်လူ့ဘုံလောက၏ ဘဝ အရိပ်နိမိတ်ကို သဘင်နယ်တွင် သာ ရှာ၍ ရနိုင်မည်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့ဖူးပေ၏။

ဇာတ်ပွဲသို့ ဂေါ်ကီ ပထမဆုံးအကြိမ် သွားကြည့်ဖူးသည် မှာ ကံဆုံ၍ သာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ကံဆုံ၍ ကြုံကြုံကလာသည် မှာ ပွဲတော်တစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရှုရီဒင် ရေးသည့် ‘ဂိုလော့ဇ်ယော့ဗ် မိသားတစ်စု’ ဆိုသည့်ပြဇာတ်မှာ အုဋ်တိုက်နီ အဆောက်အဦတွင် ကပြလျက်ရှိ၏။ နာမည်ကျော် ဇာတ်လိုက် အင်ဒရီယက်ဗ်ဘားလပ်မှာ ဂျူးဒတ်စ် ဂိုလော့ဗ်ယော့ဗ်အဖြစ် ပါဝင်ကပြ၏။ ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဆူပွက်နေသည့် မုန်းတီးမှုကြောင့် မျက်ရည်များကို ဒလဟောသွန်ချမိလေ၏။ သူသည် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ ဂျူးဒတ်စ်၏ လည်ပင်းကို ဖြစ်ညစ်၍ သတ်ချင်စိတ်ပေါက်မိလေ၏။ ဤနောက်တွင် သဘင်သည် မည်မျှ ဩဇာကြီးမားလွှမ်းမိုးကြောင်းကို သဘောပေါက်ခဲ့ပေသည်။

ပြဇာတ်ပြီးသည့် နောက်တွင် ဂေါ်ကီသည် ပွဲဈေးနောက်ဘက်ရှိ မြက်ခင်းထဲတွင် တစ်ညလုံး လျှောက်သွားနေမိလေ၏။ အရက်မူးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဖမ်း၍ ရိုက်သည် ကိုပင် သူသည် ဂရုမထားနိုင်တော့ဘဲသူကြည့်ခဲ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းကို တရေးရေး မြင်ယောင်နေမိလေ၏။

သူသည် သဘင်လောကသို့ဝင်ရန်လည်း ဆန္ဒပြင်း၍ နေ၏။ သူ၏ ဆန္ဒမှာ မကြာခင် ပြည့်ဝစေခဲ့လေသည် ။ သူသည် ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် အလုပ်ရရှိလေ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်းဖြင့်ဆိုလျှင် ဇာတ်လိုက်အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ အပိုဇာတ်ဖြည့်အနေနှင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ ပထမဆုံးပါဝင်ကပြရသည့် ပြဇာတ်မှာ အဆိုနှင့် အက ရော

နောလျက်ရှိသော ‘ခစ္စတိုဗာ ကိုလန်လတ်စ်၊ (သို့မဟုတ်) အမေရိကန်ကို တွေ့ရပုံ’ ခေါ်သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေ၏။ ဤဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီသည် အိန္ဒိယ လူနီရိုင်းတစ်ယောက်၏ အခန်းမှ ကပြရပေ၏။ ထိုပြဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီလုပ်ရမည့် အမှုအရာမှာ စပိန်လူမျိုးများ ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သစ်သား လှံတစ်ချောင်းနှင့် ထိုးရမည့်ဟန်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူ့အလှည့်ရောက် ၍ ရန်သူက ဓားနှင့်အထိုးလိုက်တွင် မူ ဂေါ်ကီသည် နောက်သို့ ပက်လက်လှန်၍ လဲကျသွားရမည်ကို လုံးလုံးမေ့လျော့ကာ မတ်တတ်ကြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ဇာတ်သမားတစ်ယောက်မဖြစ်လာတော့ပေ ။ ဇာတ်သဘင်လောကကား ဇာတ်ဝါသနာအိုးများ ၏ အာရုံကို တရွရွဖြစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း ဇာတ်ခုံအတွင်းရေးကား ကြမ်းတမ်း၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ ချစ်သူ ရည်းစား၏ ခြေရင်းတွင် ခူးထောက်လျက်ရှိသည့် ဇာတ်လိုက်က...

‘မင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆူးတွေ စိုက်ထားတာကို နတ်များက ကြည့်ရက်လှသည်လား’ဟု အော်လိုက်၏။

စိတ်ကောင်းရှိတတ်သော ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၏ အဖေသည် သမီး၏ အဖြစ်တွေကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျနေလေ၏။ ကန့်လန့်ကာနောက်သို့ ရောက်သော အခါတွင် မူကား....

‘ဟဲ့... ကောင်မ၊ နင်ပြောရမယ့်စကားတွေ နင်မေ့နေပြန်ပြီလား’ ဟု အံ့ကြီးကိုခဲကာ ငေါက်သည် ကို တွေ့ရလေ၏။

ဇာတ်တိုက်ချိန်များ တွင် ဇာတ်ခုံဒါရိုက်တာသည် ဇာတ်ရံဇာတ်ဖြည့်များကို သင်္ဘောပေါ်တွင် ရောင်းသည့် ငွေဝယ်ကျွန်များ သဖွယ် ဆက်ဆံ၏။ ဒါရိုက်တာသည် ဂေါ်ကီအား အရှက်မဲ့သူ လူဘူးတောင်း စသဖြင့်

ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။ မည်းမှောင်သည့် ဇာတ်ရုံကြီးသည် ကျယ်ပြန့်နက်
စောက်သော မြေတိုက်ကြီးဟု ထင်မှတ်မိလေ၏ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လ
ည်း သူ၏ အိပ်မက်တို့ သည် ပြိုကွဲပျက်စီးလေပြီ။ ဂေါ်ကီသည် သဘင်
လောကကို စွန့်ခွာခဲ့ပြန်လေသည် ။

ဂေါ်ကီသည် စာပေလေ့လာသင်ကြားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ပိုင်းဖြတ် လိုက်
လေသည် ။

စတီဗင်ဆင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည့် ကျောင်းသားလေးက
ဂေါ်ကီအား တက္ကသိုလ်ကျောင်းရှိသည့် ကာဇန်မြို့သို့ သွားရန် တိုက်တွ
န်း၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ဇာတိရပ်ရွာကို စွန့်ခွာကာ ကာဇန်သို့
ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ နဇ်နီဂိုရောဒ်မြို့နှင့် ၎င်းမြို့ရှိ မှောင်မည်းသော အထ
ပ်ခိုးကလေးများ ၊ မြေစိုက်တဲကလေးများ နှင့် မြို့သူမြို့သားများကို
နည်းနည်းလေးမျှ မလွမ်းတော့ပါပြီ။

ထိုစဉ်က ဂေါ်ကီ၏ အသက်သည် ၁၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်လေသည် ။
